

Jeg kunne ikke drømme om at anfægte, at vi skal have en offentlig debat om Danmarks forhandlingsstrategi og den europæiske forhandlingsstrategi i forhold til WTO-mødet. Det har vi haft. Vi har haft den debat i maj måned. Nu er der så et kompromis fra Europa-Kommissionen, som man forhandler ud fra i forbindelse med mødet i Seattle sidst på måneden.

Det handler ikke om åbenhed eller lukket-hed. Det handler om, at vi kan ikke i dag, uanset hvad vi vedtager her i salen, påvirke resultatet i Seattle.

Vi er i international sammenhæng nødt til at gå sammen med andre lande. Danmark er et lille land, vi har kun 5 mio. indbyggere. Det naturlige for os er naturligvis at gå sammen med de øvrige europæiske lande, og hvad er mere nærliggende end at gøre det igennem EU. Og i enhver demokratisk forsamling må der tages, og der må gives, og man må gøre, hvad man kan for at nå så langt i retning af ens egne synspunkter som muligt. Når man så har nået et kompromis, så slås man ud fra det kompromis' forudsætninger og går videre.

Derfor er det, jeg siger, at det er tidsspilde, for vi kan ikke rykke på det. Processen er i gang, nu er det praktikerne, der skal gennemføre tingene i virkelighedens verden. Og lad os så tage fat på nogle af de andre principielle diskussioner, som ligger i globaliseringen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen flertallet her i Folketinget kan vedtage, at man kan ikke rykke på tingene, for toget er kørt. Men der er så mange mennesker i fagbevægelsen, hvor jeg har været ude til møde, og der er så mange mennesker i de organisationer, der beskæftiger sig med ulandsspørgsmål, som siger til os i hvert fald – jeg ved ikke, om de gør det samme til Det Konservative Folkeparti, det har de muligvis opgivet – at der må i hvert fald gøres en indsats, en sidste indsats, før det er for sent. Og selvfølgelig kan vi da påvirke noget, hvis vi vil, og vi skal da blive ved, og vi skal kæmpe til strengen.

Sådan siger de ude omkring. Sådan siger de til os. Men nu får de så at vide af et massivt flertal i Folketinget, at der ikke er mere at gøre. Vi kan godt lukke boksen, overlade til udenrigsministeren at tage ned og sætte underskriften på papiret. Jamen det kan da ikke være meningen.

Fru Christmas-Møller var selv inde på, at Det Konservative Folkeparti er godt klar over, at hvis ikke man drastisk får nedskåret EU's støtteordninger, jamen så kommer ulandene til endnu engang at blive solgt. Men betyder det så, at Det Konservative Folkeparti alligevel har opgivet den sag, eller vil man så komme med et forslag om, at disse støtteordninger skal afvikles nu?

Jeg forstår simpelt hen ikke Det Konservative Folkepartis manglende vilje til overhovedet at gøre noget i denne her sag, samtidig med at man erkender, at udspillet på et meget vigtigt område slet ikke duer.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Demagogien når nye højder med hr. Albrechtsens seneste indlæg. Det Konservative Folkeparti har klare og også meget krævende visioner for det internationale samarbejde. Vi har meget præcist formuleret, hvad det er, vi mener, der skal prioriteres her og nu forud for den forestående diskussion i WTO. Det gjorde vi sammen med en række øvrige partier, det gjorde vi i maj måned. Vi var enige, et meget stort flertal her i Folketinget.

Det er rigtigt, at Enhedslisten ikke stemte for. Men alle andre stemte altså for, at det skulle være prioriteringen i den danske forhandlingsstrategi. Det er da elementer, som vi stadig væk står fast på, som vi stadig væk mener er rigtige, og som vi vil slås for til det sidste og også et stykke efter det sidste. Sådan er det.

Men der er altså også noget, der hedder virkelighedens verden. Og virkelighedens verden er, at man må koordinere sine synspunkter med meningsfæller ude omkring, og her er det nærmestliggende altså Europa. Det er det, man har gjort, og det er den proces, der nu skal fortsætte.

Vi er enige i, at vi bliver nødt til at give os på landbrugsstøtteordningerne. Det har vi sagt højt og tydeligt, men pointen er, at nu er der også ved at ske noget i EU. Man har taget fat på det, senest på topmødet i Berlin. Det er ikke godt nok, men vi skal videre.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Altså nu er taletiden slut! Der er ikke 1 1/2 minuts taletid, der er kun 1 minuts taletid, og den afsluttes, når den røde lampe blinker.